

או בעל את זו ובעל את זו.

או בעל את זו ועשה מאמר בזו.

או בעל את זו ונתן גט לזו.

או בעל את זו וחליץ לזו —

לא עשה כלום, לפי שאין אחר בעילה כלום.

וגם כאן מתאחר התנא ומביא את הכלל הקודם באיחור, וכפי שיבואר בגמרא:

אין אחר חליצה כלום.

ומבהיר התנא שכל האמור הוא **בין יבם אחד לשתי יבמות, בין שני יבמין ליבמה אחת.**

ועתה שוב חוזר התנא למקרה של יבם אחד שחוזר ועושה מעשה נוסף באותה היבמה, כדי להשמיענו בהמשך הדברים את החילוק בין ביאה "באמצע" בין שני מעשים, לבין חליצה באמצע, ולהשמיע מחלוקת בין רבי נחמיה וחכמים:

חליץ ועשה מאמר, באותו היבמה, או חליץ ונתן גט, או חליץ ובעל.

או בעל ועשה מאמר, באותה היבמה, או בעל ונתן גט או בעל וחליץ —

כי אין אחר חליצה — כלום!

וזאת,

בין היתה החליצה בתחלה, לפני המעשים האחרים, כגון.

בין היתה החליצה באמצע, בין מאמר לגט.

כגון שהיו לפניו שתי יבמות, ונתן בתחילה גט לאחת, וחליץ ב"אמצע" לשניה, ולבסוף חזר ועשה מאמר בבעלת הגט עצמה [או בחלוצה].

היות ומשעה שחליץ היא נאסרת ב"לא יבנה", ולפי רכי עקיבא אין בה תפיסת קידושין.

בין בסוף.

אם עשה חליצה אחר מאמר וגט, למרות שהיא חליצה פסולה, שהרי אינו יכול עתה לייבמה, מועילה החליצה באופן מוחלט, ואם יחזור ויקדש אותה לא יתפסו בה קידושין, ואינה צריכה גט, וכרבי עקיבא.

ואולם, הבעילה —

רק בזמן שהיא בתחלה — אין אחריה כלום.

אבל ב"אמצע", כגון גט לזו ובעילה לזו ומאמר בשלישית, הרי הוא אסור בקרובות השלישית —

ובסוף, כגון גט לזו, ומאמר לזו, וחזר ובא על אחת מהן, הרי זו ביאה פסולה, שאינו יכול לייבמה בגלל הגט הראשון, וביאה פסולה מחייבת חליצה בנוסף לגט —

יש אחריה של ביאה כלום.

רבי נחמיה אומר: אחת בעילה ואחת חליצה, בין בתחלה בין באמצע בין בסוף — אין אחריה כלום. שיוצאת גם אחרי ביאה פסולה שכזאת בגט בלבד.

גמרא

ומדייקת הגמרא: **עד כאן לא פליגי חכמים**